

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/39/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812209542
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8812209542.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Marianny Hirkovej, v spore žalobcu C.. G. U., nar. X.XX.XXXX, bytom X., U. F., okres D. - U., I. republika, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti, so sídlom Bratislava, Račianska ul. 71, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, v konaní o zaplatenie 63.271,- eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 12C 398/2012-402 zo dňa 5.3.2020 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu zamietol. Žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca v konečnej verzii domáhal náhrady majetkovej ujmy vo výške 62.270 eur z titulu násilnej likvidácie exekučného titulu 18Rob 1357/96 a to za obdobie od 1.1.2012 do 30.9.2012. Uplatnil si aj 12 % úrok z omeškania od 1.10.2012 do zaplatenia. Žalobca v žalobe uviedol, že v danom prípade bol Krajským súdom v Košiciach vydaný platobný rozkaz v konaní sp. zn. 18Rob 1357/1996, ktorý následne sa stal aj exekučným titulom. V priebehu realizácie exekúcie na Krajskom súde v Košiciach došlo k nezákonnému excesu, k prekročeniu právomoci Krajského súdu Košice. Proti právoplatnému platobnému rozkazu došlo k doručeniu odporu žalovanou Obec B., čím platobný rozkaz bol zrušený. V konaní sp. zn. 18Rob 1357/1996 došlo k zlikvidovaniu právoplatného platobného rozkazu, vo veci sa znova koná.

Žalobca navyše namietal aj prietahy v konaní.

Prvoinštančný súd vo veci vykonal dokazovanie a zistil, že o nároku žalobcu sa koná vo viacerých konaniach.

Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Košice I pod sp. zn. 40C/23/2012 zistil, že skutočne dňa 25.11.1996 žalobca C.. G. U. podal na Krajskom súde v Košiciach proti Obci B. návrh na začatie konania o zaplatenie sumy 86.513 Sk. Vec bola evidovaná pod sp. zn. 18Rob/1357/1996. Dňa 1. júla 1997 krajský súd vydal vo veci platobný rozkaz č.k. 18Rob/1357/1996-22, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 1.8.1997.

Obec B. požiadala o obnovu konania, avšak obnova konania povolená nebola, odvolacím Najvyšším súdom SR bola obnova zamietnutá.

Následne 1.3.2007 Obec B. podala voči platobnému rozkazu odpor, pričom Krajský súd v Košiciach tento odpor považoval za podaný včas, platobný rozkaz bol zrušený 11.10.2007 uznesením č.k.

18Rob/1357/1996-52 a vo veci sa koná. Vec je evidovaná na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 4Cb/1/2008.

V čase, kedy bol platobný rozkaz vo veci 18Rob/1357/1996 právoplatný, začalo sa exekučné konanie na návrh C.. G. U. proti Obci B. pod sp. zn. evidovanou na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou 3Er/3157/1999. S odstupom času pre zánik exekučného titulu bolo konanie zastavené.

Žalobca adresoval otvorené listy L.. X. B., U.. K. M. a L.. X. B..

Listom zo dňa 6.3.2013 Ministerstvo spravodlivosti SR žalobcovi oznámilo výsledok predbežného prerokovania nároku na náhradu škody v prejednávanej veci, kde bolo konštatované, že predbežné prejednanie nároku došlo na Ministerstvo spravodlivosti zo strany žalobcu dňa 11.9.2012, pričom škoda mala byť spôsobená konaním Krajského súdu v Košiciach pod sp.zn. 18Rob/1357/96 a 4Cb/1/2008. Boli uplatnené aj ďalšie nároky, ktoré však nie sú predmetom tohto konania. Ministerstvo spravodlivosti SR dospelo pri predbežnom prerokovaní nároku k zisteniu, že neboli preukázané splnené zákonné predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci, a to predovšetkým existencia nesprávneho úradného postupu a existencia škody. Ministerstvo považovalo predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody za ukončené.

Prvoinštančný súd vec posúdil vo všeobecnosti podľa čl. 46 ods. 3, 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, podľa § 442 Občianskeho zákonníka a vychádzal zo zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to konkrétne z ust. § 3, § 4 ods. 1, § 6, § 9, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 uvedeného zákona.

Prvoinštančný súd považoval nárok žalobcu za nedôvodný. Zistil, že žalobca si uplatnil nárok podľa zákona č. 514/2004 Z.z. aj pred Okresným súdom Košice I s tým však, že nárok na zaplatenie majetkovej ujmy ohraničil iným časovým obdobím, než v prejednávanej veci. V inom konaní uplatnil rozsah majetkovej škody do konca roku 2011. Preto prvoinštančný súd nezistil dôvod na zastavenie konania pre prekážku litispendencie.

Prvoinštančný súd následne vo svojom odôvodnení zrekapituloval podmienky uplatnenia nároku žalobcu voči žalovanému, vyplývajúce zo zákona č. 514/2003 Z.z. Skonštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie uplatneného nároku. Konanie vedené pod sp. zn. 4Cb/1/2008 (pôvodné konanie 18Rob/1357/1996) a konanie 3Cb/4/2008 (17Rob/1361/1996) o zaplatenie 63.271 eur s prísl. nebolo doposiaľ právoplatne skončené, nie je možný postup Krajského súdu v Košiciach vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup a jednotlivé rozhodnutia ako protiprávne. Nie je možné konštatovať, že súd v konaní prekročil svoju právomoc.

Žalobca nepreukázal ani vznik škody do takej miery, aby súd mohol určiť výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia jednotlivých okolností prípadu. Žalobcom vyčíslená škoda predstavuje, podľa jeho vyjadrenia, výšku pohľadávky, ktorá by mu prislúchala z platobného rozkazu sp. zn. 18Rob/1357/96 za ním ohraničené obdobie. Pohľadávku vyplývajúcu zo záväzkového vzťahu nie je možné zamieňať so škodou definovanou v § 442 OZ. Ak nastala v dôsledku výkonu verejnej moci taká situácia, že medzi účastníkmi právneho vzťahu existujú určité právne povinnosti, ktoré nie sú splnené, potom ujma odškodniteľná podľa zákona vznikne až vtedy, pokiaľ v primárnom právnom vzťahu účastníkov nie je možné dosiahnuť plnenie. V takom prípade by bolo možné uvažovať o škode, ktorá by zodpovedala vymožiteľnej pohľadávke.

Z nálezu Ústavného súdu SR pod sp. zn. II.ÚS 593/2012-161 zo dňa 10.12.2013 je zistené, že Krajský súd v Košiciach v konaniach 4Cb/1/2008 (a 3Cb/4/2008) porušil základné právo žalobcu, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že k porušeniu daného práva došlo aj v období žalobcom ohraničujúcim vznik škody, čím žalobca preukázal jeden zo základných predpokladov na uplatnenie nároku, a to nesprávny úradný postup spočívajúci v prieťahoch v konaní. Za toto porušenie práva mu bolo Ústavným súdom priznané finančné zadostučinenie. Pretože žalobca nepreukázal vznik škody ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, žalobcovi z uvedeného titulu nárok neprislúcha.

Žalobca si uplatnil nárok predbežným prerokovaním na Ministerstve spravodlivosti SR. V rozsahu rozšírenia žaloby tento nárok však predbežne prerokovaný nebol, a preto tento nárok prvoinštančný súd zastavil a považoval za nedôvodný.

V častiach uplatnených nárokov vo vzťahu k exekučným konaniam, ktoré v minulosti prebiehali a ktoré už nie sú predmetom prejednávanej veci, prvoinštančný súd dospel k záveru, že v týchto konaniach žalobca nepreukázal ani v jednom podmienky uplatneného nároku zo zodpovednosti za škodu spôsobenej pri výkone verejnej moci.

Z dôvodu hospodárnosti prvoinštančný súd nevyhovel návrhu žalobcu na vykonanie dokazovania vypočutím sudcov, ktorí rozhodovali v základnom sporovom konaní, ďalších svedkov, ktorí mali manipulovať v priebehu sporových a exekučných konaní s prejednanou vecou. Taktiež nebol

dôvod oboznamovať sa so spôsobom doručovania písomnosti Obci B. a zisťovať ďalšie okolnosti prejednávanej veci. Uvedený postup by bol nehospodárny.

O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 CSP a § 262 CSP. Úspešnej strane sporu priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Žalobca namietal, že prvoinštančný súd sa dopustil väd konania, ktoré sú uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP.

Žalobca uviedol, že napadnutý rozsudok je nesprávny a nezákonný, založený na nesprávne a celkom neúplne zistenom skutkovom stave, pričom skutkový stav predložený žalobcom súd vôbec nebral do úvahy. Vec bola nesprávne právne vyhodnotená. Rozsudok je nesprávnym, ale aj nepreskúmateľným, súd rozhodoval celkom mimo skutkových a právnych okolností veci. Súd rozhodol arbitrárne a formálne. Súd opomenul žalobcom navrhované dôkazy a bez toho, aby uviedol, prečo sa vyhýba vykonaniu týchto dôkazov. Tým, že nedostatočne zistil skutkový stav, nemohol súd vyvodiť ani správne právne závery.

Prvoinštančný súd vypočúval žalobcu na pojednávaní dňa 5.3.2020 dve hodiny, kedy žalobca popisoval skutkovú a právnu stránku veci, vrátane zločinov verejných činiteľov, ktorí dostali od B.lohu exekučný titul zlikvidovať a odstrániť zo sveta a potom prehlásil, že svedkov nezavolá a ďalšie dôkazy nevykoná a po krátkej pauze zamietol žalobu, tvrdeniami žalobcu sa nezaoberal.

Prvoinštančný súd neuviedol, ktoré okolnosti považuje za nesporné a čo je sporné. Sudca neuviedol ani svoje právne posúdenie veci, čím odňal žalobcovi právo reagovať na predbežné právne posúdenie veci a doplniť tvrdenia a dôkazy, teda reagovať na názor súdu.

Žalobca poukázal na svoje predchádzajúce úkony v prejednávanej veci, pričom žalovaný sa k prostriedkom procesného útoku nevyjadroval, alebo len všeobecne a okrajovo, preto mal súd považovať uvedené tvrdenia za preukázané a na nich založiť odôvodnenie svojho rozhodnutia. Prvoinštančný súd sa nezaoberal, že v identických veciach na základe analogických skutkových zistení rozhodol diametrálne odlišne. Prvoinštančný súd opomenul dať odpovede na kľúčové otázky pre spravodlivé riešenie prejednávanej veci. Žalobca tieto kľúčové otázky v odvolaní zoradil v poradí od 1 po 33 a žiadal, aby mu bolo odpovedané na tieto otázky, ktoré podľa neho majú zásadný význam a odôvodňujú jeho skutkové tvrdenia. Prvoinštančný súd tiež opomenul riešiť otázku premlčania nároku žalovaného, Krajský súd v Košiciach konal mimo zákona, nikdy nemal právo rozhodovať o tom, či je nárok premlčaný alebo nie. Žalobca poukázal na nezákonný postup Krajského súdu v Košiciach v konaní pod sp. zn. 18Rob/1357/96, aktuálne pod 4Cb/1/2008 s tým, že cieľom sudcov bolo zabezpečiť likvidáciu exekučného titulu. Žalobca v odvolaní bližšie uviedol okolnosti v súvislosti s výpočtom náhrady škody a poukázal na to, že rozsudok prvoinštančného súdu je nesprávny, neúplný, nepreskúmateľný z procesného aj hmotnoprávneho pohľadu a vec je potrebné ihneď zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie. Prípadne žiadal, aby odvolací súd doplnil dokazovanie, sám vykonal dokazovanie, riadne zistil skutkový a právny stav veci a sám vyhovel rozsudku v celom rozsahu.

4. V lehote na podanie odvolania žalobca doplnil svoje predchádzajúce podanie, označené ako odvolanie o okolnosti, ktoré podľa jeho názoru majú priamy a bližší vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu a ktoré bližšie popísal oproti odvolaniu. Obsahovo však s rozhodnutím prvoinštančného súdu nesúhlasil, uviedol, že postupom Krajského súdu v Košiciach vo veci 18Rob/1357/96, aktuálne pod sp. zn. 4Cb/1/2008 došlo k likvidácii exekučného titulu, pričom v tejto súvislosti mu vznikla škoda. Uviedol, že došlo tak na základe zásahu sudcu Krajského súdu v Košiciach.

5. K odvolaniu žalobca sa žalovaný písomne nevyjadril.

6. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne.

7. Žalobca v odvolaní namietal, že prvoinštančný súd nemal splnené procesné podmienky a explicitne v odvolaní uvádzal ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP. Bližšie v odvolaní sa k tomuto odvolaciemu dôvodu nevyjadril.

Procesné podmienky konania sú podmienky, ktoré je povinný súd skúmať počas celého konania. Preto aj odvolací súd skúmal, či prvoinštančné konanie, resp. aj odvolacie konanie trpí nedostatkom splnenia procesných podmienok.

Procesné podmienky definuje samotný Civilný sporový poriadok ako podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Teória civilného procesného práva rozoznáva vecné procesné podmienky, podmienky na strane súdu, procesné podmienky na strane účastníkov, negatívne procesné podmienky. Nedostatok niektorých procesných podmienok, ktoré nie je možné odstrániť súdom znamená, že konanie musí byť zastavené. Niektoré nedostatky v procesných podmienkach sú odstrániteľné, a preto súd je povinný tieto nedostatky odstrániť. Vadou predpokladanou podľa § 365 ods. 1 písm. a/ CSP tak trpí konanie v prípade, keď súd vec prejednal a rozhodol napriek nedostatku procesných podmienok. Pre účely odvolacieho konania základnými procesnými podmienkami, ktorými môže trpieť prvoinštančné konanie, je 1) nedostatok žaloby, 2) nedostatok právomocí súdu, 3) nedostatok príslušnosti súdu, 4) nedostatok procesnej subjektivity na strane účastníka konania, resp. strany sporu, 5) nedostatok procesnej spôsobilosti osoby samostatne konať pred súdom, 6) prekážka litispendencie, teda začatého konania, alebo 7) prekážka res iudicata, teda rozsúdenej veci.

Žalobca v odvolaní nenamieta ani jednu uvedenú procesnú podmienku, ktorú nemal prvoinštančný súd splnenú. Ani odvolací súd, ktorý skúmal podmienky ex offo, za ktorých mohol prvoinštančný a odvolací súd konať, nezistil nedostatok procesných podmienok, a preto považoval túto námietku žalobcu, uvedenú v odvolaní, za nedôvodnú.

8. Žalobca ako ďalší odvolací dôvod uviedol, že prvoinštančný súd podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký a obsahuje také zložky ako právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia.

Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva zo strany súdu predstavuje pochybenie súdu. Nie každé porušenie práva na spravodlivý proces znemožňuje strane sporu realizáciu jej procesných práv v spore v dôsledku postupu súdu. Ide len o také porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ktoré dosahuje určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Celé pochybenie súdu a porušenie čiastkového práva na spravodlivý proces musí byť vyhodnotené v kontexte celého konania, teda či a akým rozsahom toto pochybenie malo vplyv na postup súdu a nesprávne rozhodnutie vo veci. Nie je možné však niektoré pochybenia prehliadať a v takom prípade zákon v ust. § 365 ods. 2 CSP ustanovuje čiastkové porušenie práva na spravodlivý proces ako explicitne dôvody, ktoré porušujú právo na spravodlivý súdny proces a nie je možné ich odstrániť ani v odvolacom konaní.

Žalobca v svojom odvolaní namieta, že rozsudok prvoinštančného súdu je nepreskúmateľný, arbitrárny a formálny.

O tom, akým spôsobom má byť odôvodnené rozhodnutie súdu, hovorí ust. § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá na odôvodnenie rozsudku, aby bolo odôvodnenie rozsudku presvedčivé.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí k čiastkovým právam strán sporu na spravodlivé súdne konanie. Každé rozhodnutie jasne a zrozumiteľne musí dať odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Nevyžaduje sa však, aby každý argument strany sporu, aj taký, ktorý je pre konanie bezvýznamný, bol v rozsudku riadne odôvodnený. Argumenty rozhodujúce pre rozhodnutie o uplatnenom nároku žalobcu si vyžadujú špecifickú odpoveď a práve tieto argumenty musia byť z rozsudku prvoinštančného súdu zreteľné a jasne pochopiteľné.

Obdobným spôsobom sa k dôvodom rozhodnutia stavia aj doterajšia prax Ústavného súdu a prax Európskeho súdu.

Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku sa týmto zákonným ustanovením a existujúcou súdnou praxou riadil, v svojom rozhodnutí uviedol rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol dostatočný pre to, aby vec mohol právne posúdiť, opísal procesný útok aj procesnú obranu strán sporu, z rozhodnutia je

jednoznačne zistiteľné, ako uplatnený nárok z hmotnoprávneho hľadiska prvoinštančný súd posúdil, či boli splnené všetky predpoklady pre to, aby bolo možné o žalobe žalobcu zákonným spôsobom rozhodnúť. Rozhodnutie prvoinštančného súdu je dostatočne a presvedčivo odôvodnené, prvoinštančný súd náležitým spôsobom zdôvodnil, z ktorých dôkazov vychádzal, prečo nevykonal ďalšie dôkazy, ktoré boli v spore navrhované stranami sporu. Právne normy, z ktorých vychádzal, sú náležitým spôsobom citované.

Rozhodnutie prvoinštančného súdu netrpí vytkávanými nedostatkami, je v rozsahu odôvodnené tak, aby každá osoba, ktorá toto rozhodnutie číta, pochopila dôvody rozhodnutia o uplatnenom nároku žalobcu. Z ďalších porušených čiastkových práv žalobca namietal, že prvoinštančný súd v priebehu konania nezaujal stanovisko skutkovým tvrdeniam strán sporu k navrhovaným dôkazom a ďalej nepodal predbežné právne posúdenie veci.

V ust. § 181 ods. 2 CSP platí, že po úkonoch podľa ods. 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

Súd v súlade s citovaným zákonným ustanovením je povinný obligatórne určiť sporné a nesporné skutkové tvrdenia a vymedzenie predmetu dokazovania. Táto okolnosť má zásadný význam pre ďalší procesný postup strán v kontradiktórnom sporovom konaní. Postup súdu je potom v takom prípade pre strany sporu, prípadne aj pre ich zástupcov, na základe uvedených úkonov súdu predvídateľný a transparentný. Pre súd majú tieto závery iba predbežný charakter, avšak umožňujú stranám sporu adekvátne reagovať na vzniknutú procesnú situáciu a vytvoriť im priestor na prípadné uplatnenie primeraných prostriedkov procesného útoku alebo procesnej obrany. Taktiež aj predbežné právne posúdenie veci súdom znamená, že sudca zrozumiteľne a určite vec v nevyhnutnom rozsahu právne posúdi vec na prvom pojednávaní. Aj táto povinnosť súdu má umožniť objektívne na strane strán sporu vytvoriť priestor na prehodnotenie procesnej pozície a zvolenia a prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. Uvedená povinnosť súdu vyplývajúca z ust. § 181 ods. 2 CSP je povinnosťou súdu, ktorá umožňuje stranám sporu transparentnejšie vnímať priebeh konania a vlastné procesné postavenie v spore a predvídať svoj úspech či neúspech v konaní. Tým, že súd takýto procesný úkon, ako to vyplýva z obsahu spisového materiálu prvoinštančného súdu, nevykonal, svedčia zápisnice z pojednávania zo dňa 30.10.2019 a zo dňa 5.3.2020. Tento procesný nedostatok, ktorým bolo porušené právo strán sporu, a teda aj odvolateľa na spravodlivý proces, však vo vzťahu k priebehu celého konania a vo vzťahu k následkom, ktoré malo rozhodnutie vo veci samej na žalobcu a už jeho prvotná obrana svedčili o tom, že toto porušenie práva na spravodlivý súdny proces nemalo zásadný vplyv na úspech žalobcu v konaní, pretože žalobca podstatné náležitosti uplatneného nároku, vyplývajúce priamo zo zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nepreukázal už ani pri podaní žaloby a nepreukázal ani v priebehu konania. Uvedená okolnosť priamo vyplývala z písomností, ktoré predkladal súdu a ktoré nesvedčili o zvládnutí procesného útoku. Preto nedodržanie postupu súdu podľa § 181 ods. 2 CSP neznamenalo pre žalobcu také porušenie práv na spravodlivý proces, ktoré by podstatným spôsobom zhoršilo jeho postavenie v spore a malo zásadný vplyv na jeho úspech v spore.

Odvolací súd udáva, že rozhodnutie prvoinštančného súdu v prejednávanej veci nakoniec konvalidovalo toto pochybenie prvoinštančného súdu, keď prvoinštančný súd v rozsudku jasne vysvetlil nielen uplatnené prostriedky procesného útoku a obrany strán sporu, ale aj právne posúdenie prejednávanej veci.

Preto odvolací súd považoval túto odvoláciu námietku za nedôvodnú.

9. Žalobca ďalej namietal, že konanie vo veci má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalobca túto vadu bližšie nešpecifikoval. Odvolací súd v súlade s ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP nezistil žiadnu inú vadu v konaní prvoinštančného súdu, nezistil akékoľvek iné pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Prvoinštančný súd správne strany sporu poučil, vykonal dôkazy zákonným spôsobom, rozhodol v súlade s existujúcou judikatúrou pre prejednávanú vec. Zásadným spôsobom nemenil právny názor na riešenie uplatneného nároku žalobcu od iných rozhodnutí.

Žalobca v odvolaní namietal, že prvoinštančný súd rozhodol v zásade v identických veciach na základe analogických skutkových zistení s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil. Odvolací súd nezistil, že by tohto pochybenia sa prvoinštančný súd dopustil. Rozhodnutie prvoinštančného súdu je v súlade s existujúcou judikatúrou nárokov uplatňovaných zo

zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Aj túto odvoláciu námietku považoval odvolací súd za nedôvodnú.

10. Žalobca ďalej namietal nedostatočne zistený skutkový stav veci s tým, že prvoinštančný súd ignoroval tvrdenia žalobcu.

Odvolací súd zistil, že v danom prípade ide o odvolací dôvod vyplývajúci z ust. § 365 ods. 1 písm. g/ CSP, v spojení s ust. § 365 ods. 1 písm. e/ a f/ CSP, ktoré majú zásadný vplyv na skutkové zistenia prvoinštančného súdu.

Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Nesprávnosť môže byť spôsobená buď tým, že prvoinštančný súd chybné vyhodnotil návrhy na vykonanie dôkazov, alebo nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, alebo je tu predpoklad dotvorenia skutkového stavu ďalším prípustným prostriedkom procesnej obrany či procesného útoku.

Pokiaľ žalobca namietal, že prvoinštančný súd odmietol vykonať ďalšie dôkazy, než tie, z ktorých skutkovo v prejednávanej veci vychádzal, je potrebné uviesť, že vyhodnotenie potreby vykonať z navrhovaných dôkazov dokazovanie, je v kompetencii súdu. Súd sám môže rozhodnúť, ktoré dôkazy v prejednávanej veci vykoná a ktoré nie. Strany sporu, teda aj žalobca, je povinný na preukázanie svojich tvrdení, navrhnúť dôkazy. Tým, že súd v priebehu konania si vytvára právny názor na vec, môže následne vyhodnotiť, ktoré z ponúkaných dôkazov skutkovo dotvoria zistenia súdu a dotvoria tvrdenia žalobcu. Súd pochybí, pokiaľ zamietne vykonať dôkazy, ktoré dotvárajú skutkové zistenia súdu. Súd nepochybí, pokiaľ takýto dôkaz zamietne, pokiaľ tak, ako sa to ukázalo aj v prejednávanej veci, nie sú splnené základné zákonné podmienky uplatnenia nároku vyplývajúce priamo zo zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, hoci by mohli mať vplyv na rozhodnutie o veci, avšak za predpokladu, že budú preukázané a splnené zákonné predpoklady uplatnenia nároku. Je preto správny postup prvoinštančného súdu, ak dôkazy, ktoré majú síce relevanciu, avšak nie v prejednanom procese, v dôsledku hospodárnosti súd nevykonal a ich návrh na vykonanie zamietol, ako sa to stalo v prejednávanej veci.

Prvoinštančný súd dôkazy, ktoré vykonal a ktoré postačovali na rozhodnutie o veci náležitým spôsobom vyhodnotil, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Odvolací súd nezistil, že pri tomto hodnotení dôkazov boli porušené pravidlá formálnej logiky.

V odvolacom konaní už neexistuje priestor na dotvorenie skutkového stavu potrebného pre rozhodnutie o veci s poukazom na ust. § 366 CSP, kedy v odvolacom konaní okrem zákonných výnimiek, nie je možné použiť žiadne ďalšie prostriedky procesného útoku, resp. procesnej obrany a poskytovať odvolaciemu súdu tzv. novoty. Skutkový stav zistený prvoinštančným súdom je pre odvolací súd záväzný. Žalobca v odvolaní namietal, že prvoinštančný súd nesprávnym spôsobom pristupoval ku posudzovaniu kontradiktórnosti konania, keď žalovaný podstatné tvrdené okolnosti žalobcom nerozporoval. V takom prípade, podľa žalobcu, uvedené tvrdenia je povinný súd považovať za preukázané.

V súlade s ust. § 186 ods. 2 CSP súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

V prejednávanej veci odvolací súd nezistil pochybenie prvoinštančného súdu pri postupe o zisťovaní zhodných tvrdení strán sporu. Je pravdou, že žalovaný vo svojich vyjadreniach sa bližšie k výške náhrady škody, ako aj k okolnostiam jej vzniku nevyjadril, zásadne však popieral svoju zodpovednosť a popieral predpoklady existencie zodpovednosti žalovaného za spôsobenú škodu pri výkone verejnej moci. V tomto prípade existuje vzájomný rozpor strán sporu vo vzťahu k uplatnenému nároku, keď žalobca tvrdí, že na jeho strane daný nárok, žalovaný tento nárok popiera. Námietka o tom, že ďalšie uplatňované nároky v súvislosti so spornou existenciou či neexistenciou zodpovednosti žalovaného za škodu sú „zhodné tvrdenia strán“, ku ktorým sa žalovaný nevyjadril je nedôvodná. Takýto výklad kontradiktórnosti konania nemá oporu v procesnom predpise.

11. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci ako odvolací dôvod vyplývajúci z ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený, keď na zistený skutkový stav súd 1) neaplikoval príslušnú právnu normu, 2) aplikoval nesprávnu právnu normu, 3) obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo 4) správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

Odvolací súd vzhľadom na obsah odvolacích námietok žalobcu skúmal, či skutočne prvoinštančný súd pochybil, keď vec nesprávne právne posúdil. Odvolací súd nezistil žiadne okolnosti svedčiace o danej vade konania prvoinštančného súdu. Prvoinštančný súd správne aplikoval právny predpis, správne právny predpis aplikoval na zistené skutkové okolnosti prípadu a správne vo veci aj rozhodol. Právnu

normu správne interpretoval aj aplikoval a niet dôvodu, pre ktorý by odvolací súd dospel k opačnému názoru.

12. Žalobca v prejednávanej veci si uplatnil nárok na náhradu škody z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to tak, ako to žalobca uviedol v žalobe, išlo o majetkovú ujmu v súvislosti s konaním 18Rob/1357/96 vo výške 63.271 eur za obdobie od 1.1.2012 do 30.9.2012 s 12 % úrokom z omeškania od 1.10.2012 do zaplatenia. Tento nárok je nárokom, ktorý sa posudzuje podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Zákon špecifikuje vo svojich ustanoveniach, že môže ísť o nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup. Keďže žalobca nepreukázal v čase rozhodovania prvoinštančného súdu ukončenie sporového konania, ktoré pôvodne bolo vedené pod sp. zn. 18Rob/1357/1996, aktuálne pod sp. zn. 4Cb/1/2018 na Krajskom súde v Košiciach, navyiac, žalobca nepreukázal ani vzniknutú uplatnenú škodu v rozsahu 63.271 eur za časové obdobie od 1.1.2012 do 30.9.2012, nepreukázal ani prieťahy v súdnom konaní, pretože konštatované prieťahy boli odškodnené finančným zadosťučinením na základe rozhodnutia Ústavného súdu pod sp. zn. II.ÚS 593/2012-161 zo dňa 10.12.2013, preto nárok žalobcu nebol dôvodný.

Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že prvoinštančný súd mu nedal odpovede na základné skutkové tvrdenia o forme a spôsobe pochybenia prvoinštančného Krajského súdu v Košiciach v konaní 18Rob/1357/96, následne evidované pod sp. zn. 1Cb/1/2008 a nezaoberal sa konaním osôb - sudcov a úradníkov štátu, ktorí podľa žalobcu do procesu konania a rozhodovania zasahovali a nezaoberal sa aj argumentami, ktoré vzniesli žalovaní v konaní 1Cb/1/2008. Odvolací súd konštatuje, že prvoinštančný súd sa podrobne týmito okolnosťami, majúcimi vplyv na uplatnený nárok žalobcu, nezaoberal, pretože preukazovanie a hodnotenie týchto okolností by predstavovalo nehospodárny postup prvoinštančného súdu s poukazom na to, že neboli preukázané základné predpoklady uplatneného nároku žalobcu. Pokiaľ by boli splnené všetky predpoklady uplatnenia nároku, vrátane jednoznačne preukázanej škody, v rámci objektívnej zodpovednosti by tieto okolnosti boli prvoinštančným súdom vyhodnocované.

13. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu ako správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca v konaní bol neúspešnou stranou sporu a zodpovedá za trovy konania úspešného žalovaného. Keďže žalovanému v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, odvolací súd v súlade s čl. 17 základných princípov CSP mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.